

Marko Nabersnik: Filmski režiser

Ma lo je ljudi, ki jih smeh zaznamuje tako kot Marka Nabersnika. Njegov pristrčen, glasen, iskren in neprivoščljiv smeh odraža predvsem njegovo vedro nprav. Marko sam je celo prepričan, da tudi njegovo ustvarjanje odraža njegovo značajsko lastnost, ki skuša na vse, kar ga obdaja, gledati s pozitivne plati: »Vedno je tako, da te nekaj v življenju pritegne, nekaj pa pač ne. Mene so od nekdaj rade pritegnile duhovite, a v svojem bistvu zelo življenjske zgodbe. Življenje v mojih očeh je tragikomično. Pritegnejo me zgodbe, kjer gredo resni, osebni in čustveni problemi z roko v roki s humorjem.«

Že v obeh njegovih študentskih igranih filmih in televizijskih dramah, za katere je bil večkrat nagrajen tako doma kot tudi v tujini, se je omenjena tragikomičnost vzpostavila kot osnovna značilnost njegovega režijskega izraza. V filmu *Z ljubeznijo* se Gojmir Lešnjak – Gojc, odet v *gas masko*, poda v ropanje svojega skopuškega očeta, da bi hčerki omogočil maturantski izlet, v diplomskem delu *Pavle* pa se šahovski prvak ne more otresti jarma posesivne matere in izživeti svoje prve ljubezni. Tragikomičen pa je v svoji osnovi tudi njegov celovečerni prvenec, *Petelinji zajtrk*, čeprav ob koncu prevladajo nekoliko bolj melanholični oziroma celo žalostni toni. »Mislim, da je v filmu *Petelinji zajtrk* tragikomičnosti na pretek. Čustva se mešajo s humorjem,« pravi Marko, ki je v filmski jezik uspešno pretočil knjigo Ferija Lainščka.

Pot do prvega celovečernega filma je bila seveda dolgotrajna: »Film je zelo nepredvidljiv in čakalne dobe so različne. Tako je pri nas in tako je tudi v svetu. Da se je Petelinji zajtrk prikobacal do kinematografov, so bila potrebna štiri leta. A če pogledam nazaj, je ta proces filmu zelo koristil. Če bi vam dal v branje prvo verzijo scenarija, bi me najbrž vprašali, ali je film, ki ga gledate v kinu sedaj, resnično isti.«

Tudi Markova pot do študija filmske režije je bila precej zapletena. Leta 1973 rojeni Mariborčan je z delom kot novinar in snemalec v zasebnem video studiu leto dni zbiral denar za tečaj filmske režije na New York Film Academy, kjer je potem posnel *The Beginning*, film, s katerim je opravil sprejemne izpite na AGRFT.

Danes je za Markom režija več kot dvestotih televizijskih oddaj (že nekaj let režira *Studio City*), številnih prireditev, dokumentarnih filmov in televizijskih adaptacij gledaliških predstav, na ljubljanski akademiji pa deluje kot asistent pri predmetu *Televizijska režija*. O svojem mentorskem delu pove: »Moja želja je, da podprem navdušenje študentov nad filmom in televizijo, ki ga le-ti prinesejo s seboj na akademijo. Posredovati jim želim čimveč svojih izkušenj, saj verjamem, da ustvarjalni prostor gradimo skupaj. Zame je skupna korist pomembnejša od osebne.«

In prihodnost?

»Na srečo mi je uspelo, da je moj poklic tudi moje največje osebno veselje. Zato bom na področju filma in televizije deloval tudi v prihodnje. Upam, da se bom kmalu lahko ponovno soočil s celovečernim filmom. A pogoj za to je scenarij, ki ima duhovito, razumljivo in zanimivo zgodbo.«

Asia Argento: Filmska igralka

V prejšnji številki *Ekrana* je naš poročevalec z Azurne obale Asio Argento razglasil za Kraljico Cannes; 31-letna italijanska igralka je namreč blestela v kar treh filmih uradnega programa, treh škandaloznih miniaturah, ki so na podelitvah nagrad – kjer Cannes že kar praviloma slavi brezzoba povprečja – kakopak ostale praznih rok. Nadrealni erotični tehnološki triler *Boarding Gate* O. Assayasa, seksualna kostumska spletko *Une vieille maîtresse* C. Breillat, mračni utrinki iz življenja striptiz kluba *Go Go Tales* A. Ferrare. Spisek naslovov, ki jih domači distribucijski katalogi verjetno ne bodo uzrli, ter prekleth avtorskih imen z roba, od koder danes pokonci držijo pojem izvirne filmske ustvarjalnosti, se obenem bere kot tipologija talentov in njihovih stalnih perverszij, ki jim Asia že skoraj 20 let (z izkupiščkom skoraj 50 filmov) radodarno posoja svoje telo. Pikantno se je gledalo že njeno vstopanje na filmska platna: oče, legendarni Dario Argento, patron modernega slasherja in baročnega hororja, je v *Traumi* (1993), svojem ključnem

delu 90. let, šestnajstletno Asio najprej slekel do golega in nato podvrgel torturi sadističnega psihopata ter tako na prestol sladostrastne, trpinčene muze namesto Asiine matere in žene Darie Nicolodi ustoličil hčer. Nič čudnega, če je nato Asia že v rosnih letih svoj bivanjski kreda našla v izenačenju življenja in ustvarjanja ter prepričanju, da je edini obstoječi tabu pojem tabuja samega. Kaj to pomeni v praksi, smo kmalu lahko izvedeli tudi skozi številne druge kanale ustvarjanja; Asia danes namreč ni samo ena najbolj iskanih igralk evropske in severnoameriške neodvisne filmske scene, ki v očeh oboževalcev s pečatom kulturnega, če že ne kar remek dela nadgrajuje stvaritve G. Van Santa, G. Romera, S. Coppole, P. Chéreauja, T. Gatlifa, N. Morettija (poleg rednega delodajalca očeta in že navedenih imen), temveč se ukvarja tudi s fotografiranjem, slikanjem, petjem, pisanjem (scenarijev, pesmi, romanov), leta 2000 pa je – po avtorstvu dveh dokumentarnih filmov, portretov dveh zloglasnih manijakov, svojega očeta in Ferrare – ugriznila s svojim zaenkrat najbolj dovršenim delom, celovečernim režijskim prvencem *Scarlet Diva*. Na pol zaigrana avtobiografija z Asio v naslovni vlogi, neizprosni dokument življenja po hotelskih sobah v krempljih slave, drog, osamljenosti, obsedenosti in zaljubljenosti, je številne razvajene oči pognal na školjko; neki kritik je celo zapisal, da je film videti tako, kot bi ga mala razuzdanka montirala pijana in z vrtnimi škarjami, kar je zares poglavitna odlika te intimne izpovedi, neobremenjene z ničemer razen z ihtavo potrebo po pristnem izrazu. V naslednjem celovečercu *The Heart Is Deceitful Above All Things* (2004), ki ga posname po šokantni avtobiografiji v otroštvu zlorabljenega J. T. LeRoyja, gre tako daleč, da jo med montiranjem sam G. Noé, prijatelj in pregovorni ikonoklast, opozori, naj določene prizore raje izreže. Asia ne posluša in dokonča novo mojstrovino, na katero kinodvorane še čakajo.